

VĚTRNÍK

Ročník LVI.

Sobota 11. října 2025

číslo 10.

TEČKA..., nebo VYKŘIČNÍK?

Městské právo i klíč jsou vrácené, Krakonoš nám naposledy zamával a odchází z pomyslného chaosu do náruče klidných hor. I vy se vrátíte do svých domovů, naše divadelní budova Krakonoš na pár dnů ztichne, aby se 25. října přesně na den po 100 letech otevřela všem nadšeným divadelníkům, dychtivým divákům a hrdým vzpomínkám na naše předchůdce. Přijďte!

Ale teď ještě vydržte, než si půjdete dát štopičku na radost, na rozloučenou nebo jen tak. Jsem ženská, většinou ukecaná, ale to proto, že moje znamení jsou dva v jednom, občas se perou a oba chtějí mít to poslední slovo.

Dnes se výjimečně shodli. Za

ta dlouhá léta, která procházím divadlem nejen o přehlídce, vím, že mám neskutečnou dávku štěstí a k tomu všemu mnohé z vás. Děláme to, co mě baví, a baví mě to, co dělám. Se skvělými lidmi, s nimiž se nakonec najde společná řeč. Jsem neskromně hrdá na tohle místo, kde to žije nejen divadlem, ale hlavně lidmi z celé naší krásné země, které se říká srdce Evropy.

To teď tepe velkými nadějemi. I pro mě je letošní ročník přehlídky nadějí, že divadlo nebude jen přežívat, ale bude naplňovat lidské životy a osudy, přinášet novinky, pohodu, úsměv a radost všem kolem něj. Mně taky, i mým blízkým, kteří si z matky či babky

Svatky soustavně dělají srandu, ne legraci, ale srandu, vždycky jim naletím. Na druhou stranu vím, že stojí za mnou, když to potřebuju, a jsou mi oporou.

A ti dva ve mně už se zase dohadují – první říká: „Podle řeči poznáš blázna.“

Ten druhý zase: „Moudrého podle mlčení.“

Tak tedy stačilo. Jen ještě musím, a to s velkou pokorou, poděkovat vám všem za odcházející 56. ročník Krakonošova divadelního podzimu ve Vysokém nad Jizerou 2025 a těšit se za rok zase na shledanou.

TEČKA..., nebo VYKŘIČNÍK?

57. ročník bude 9.–17. října 2026

Závěrečná zpráva poroty Krakonošova divadelního podzimu 2025

Letošní 56. ročník Krakonošova divadelního podzimu, národní přehlídky venkovských divadelních souborů, proběhl ve Vysokém nad Jizerou ve dnech 3.–11. října a přinesl širokou programovou nabídku. Vedle hlavního bloku deseti soutěžních inscenací mohli diváci zhlédnout pohádku *Andulka a loupežníci* DS teaTrum Velké Opatovice, besedu s filmovou a divadelní herečkou Zuzanou Slavíkovou, Defilé pohárku SČDO, koncert Pavel Kaiser Band a na závěr dnes již kultovní český muzikál *Balada pro banditu* ve výtečném provedení DS J. K. Tyl Lomnice nad Popelkou. V průběhu celé přehlídky jsme mohli navštívit i výstavy *Divadlo Krakonoš 100krát jinak* (100 let divadelní budovy) na půdě divadla Krakonoš, dále pak ve foyeru městského úřadu *Ohlédnutí za 55. KDP* a v neposlední řadě *100 let loutkové scény ve Vysokém nad Jizerou* ve Vlastivědném muzeu.

Jsem rád, že podobně žánrovou pestrost přinesl i hlavní soutěžní program. Po mnoha letech, kdy drtivou převahu tvořily komedie často pochybné kvality (pripomeňme si, že vloni jich bylo osm z celkového počtu devíti titulů), byla letošní nabídka mnohem bohatší. Viděli jsme například romanticky laděnou hru o sblížení dvou zcela odlišných charakterů *Skořápka*, sondu do náročného a složitého dospívání mladé dívky *Dospělé dítě*, pokus o kolektivní tragikomickou výpověď životních peripetií tří žen s názvem *Tři banánové krabice*, úsměvný příběh tří žen s hořkými podtóny *Královny*, autentickou existenciální výpověď s prvky černého humoru *Dabing Street*, groteskní syntézu krváku a psychoanalýzy na motiv předstíraného snu pod názvem *Sen* a především v zásadě zdařilý a v nejlepším slova smyslu ambiciózní projekt, vycházející z Čapkovy dramatu *R.U.R.* Samozřejmě ani letos nechyběly ryzí komedie, byť oproti minulým letům ve značně oslabeném počtu, ale o to více potěšitelně v kvalitnějším zastoupení, neboť *Na správné adrese* patří přece jen k těm zdařilejším dílům Marca Camolettiho, předloha Patricie Haudecoeur a Gérauda Sibleyrase *Pozor, natáčíme!* má předpoklady ke zdařilému jevištnímu komediálnímu rozehrání jednotlivých situací a jedna z raných her české autorské dvojice Michaela Doleželová a Roman Vencel *Když se zhasne* je za-

tím bez diskusí jejich nejzdařilejší komedií. I když ani zmíněné komedie nebyly, co se týče jevištní realizace, bez problémů, přece jen i v této oblasti je patrný jistý pokrok. Další potěšitelnou skutečností je i fakt, že v několika případech je patrný i výrazný autorský vklad samotných tvůrců. Mám na mysli především inscenace *R.U.R.*, *Dospělé dítě* (radikální autorská úprava předlohy Petra Frydrychová) a *Tři banánové krabice* (autorka Jaroslava Rozsypalová-Vykoupilová – inspirace *Literárními poklesky* Stephena Leacocka). Dokonce se zde objevil jev dosud na této přehlídce málo vídaný – dva soubory se pustily do dosud málo probádaných a nevyšlapaných cest české dramatiky, a to DS Haleny Halenkové (*Dabing Street*) a Divadlo Stodola (*Sen*).

A nyní bych se rád stručně a konkrétně věnoval jednotlivým soutěžním inscenacím za pomoci recenzí, které vycházely v jednotlivých číslech *Větrníku*: letošní 56. Krakonošův divadelní podzim otevřel domácí DS Krakonoš dramatem Karla Čapka *R.U.R.* A byl to začátek více než zdařilý.

Pro vysoký soubor text hry osobitě upravila režisérka Magdalena Bartoňová. Téma Čapkovy předlohy předestřela divákům ve dvou paralelních příbězích. První linku tvoří příběh původní. Je převyprávěn velmi přehledně a s citem pro situaci. Vyloženě herecky silná (Martin Hnyk a Tomáš Hellmuth) je druhá dějová linka, kterou režisérka nově připsala. Odehrává se v současné nemocnici, kde jsou k lůžkům připoutáni dva pacienti a vedou dialogy o současném využití moderní techniky. Tato linka je asi nejproblematictější místem celé inscenace, a to proto, že se nám snaží myšlenky z první dějové linky dovysvětlit, což my diváci nepotřebujeme, neboť režisérka i první linku příběhu vyložila natolik dobře, že žádné doplňkové vysvětlení není třeba. A samotné ústřední téma o tom, že lidskost a láska jsou možná pomalejší než technologie, ale že se bez nich nedá na světě žít a že si vždycky najdou svou cestu, je inscenací Vysockých artikulováno tak silně, že není potřeba cokoli dodávat. Přes určité výhrady jde o mimořádný divadelní počín, který rozhodně stojí za vidění.

Na správné adrese není tou nejslavnější a nejpovedenější hrou úspěšného francouzského komediografa Marca Camolettiho, ale nabízí určitě zajímavé herecké příležitosti pro komediálně vybavené soubory a zkušené herečky a herce. Představení *Divadla BLIC Ostrožná Nová Ves*

nás přesvědčilo, že soubor takové ve svých řadách má a na některých z nich leží hlavní tíha úspě-

chu. Mám na mysli především Miroslavu Tótovou, která se nám představila v roli Marie-Louisy, Alžbětu Kynclovou-Mahdalovou, která ztvárnila bytnou Georgette, Kamilu Nekolovou jako malířku Jacqueline a především Ivana Helmicha jako Bernarda. Je nutné konstatovat, že BLIC se s nelehkým komediálním žánrem popasoval podle svých současných možností, ukázal nám své přednosti, zejména v herecké práci, a pokud se příště vyvaruje některých zbytečných nedůsledností, např. ve scénografickém řešení, smysluplné mizanscéně či složce hudební, můžeme se bez obav těšit na další – brzké – setkání.

Rádobydivadlo Klapý není na podzimním vysokém divadelním klání žádným nováčkem a předchází ho pověst souboru, který svými inscenacemi rád dává podnět k zamyšlení. Když zařadí na svůj repertoár komedii, většinou jde o hru, která proudem vtipných dialogů strhává diváky k důležitým životním tématům,

jež jsou skryta pod povrchem komického příběhu ve spodních vodách inscenace. **Skořápka polského autora Marcina Szczygielského** je nepochybně takovým případem. Tato hra se zakládá na vyhraněném charakterovém protikladu dvou ženských postav,

které svede dohromady zdánlivá náhoda, aby díky tomuto osudovému setkání postupně přehodnotily své životy, odhalily, co skrývají ve svých skořápkách, a především transformovaly své životní postoje. Obě herečky – Lenka Šťastná jako Halina a Petra Maťáková jako Roxana – ztvárnily své postavy pod režijním vedením Jaroslava Kodeše velmi zdařilým a nadstandardním hereckým způsobem. Ústřední téma je zpracováno působivě, snad jen se dvěma drobnými výhradami. Tou první je obsazení postavy Marka věkově neodpovídajícím hercem, což zbytečně devalvuje Halinin nový milostný vztah. Tou druhou pak, že závěrečný dialog o vyfouknutém vajíčku proměněném v kraslici působí svým zpracováním až příliš sentimentálně. Přes tyto drobné výhrady patří inscenace **Skořápky** Rádobydivadla rozhodně k jednomu z vrcholů letošního Krakonošova divadelního podzimu.

Současní francouzští autoři **Patrick Haudecoeur a Gérald Sibleyras** byli za hru **Pozor, natáčíme!** nominováni na Molièrovu cenu za rok 2017. Jedná se o divácky prověřený a oblíbený titul. Proto nastudování **DS teaT-rum Velké Opatovice** vzbuzovalo dosti velké očekávání. Ale jak už to tak někdy bývá, velká očekávání mohou být také záhy zklamána. To nás bohužel potkalo právě při pondělním představení. Soubor zkušených a talentovaných herců – za všechny třeba Martina Ondrová a Martin Moučka – se s režisérem Pavlem Petrželkou nechal patrně zavést vřehlasem hry a jejím obsahem a zřejmě si plně neuvědomil, že tento druh divadla vyžaduje i naprosto precizní výklad, a to nejen celku jako takového, ale zejména jednotlivých situací, z nichž se právě celkový výklad skládá. Například zapojení diváků v hledišti jako komparsistů natáčeného filmu je velmi nosným a sympatickým motivem, ale na druhé straně je třeba domyslet, že některé intimní scény milostných trojúhelníků nemohou být před publikem – komparem věrohodně realizovány. Podobně nevyvážené

a rozporuplně vyznívá celá řada jednotlivých vtipů a gagů, část z nich (např. oba pády z vrcholu schodiště nebo dokonale dotažené angažování pana Mariana z publika) je velmi zdařilá, ale stejná řada z nich vyznívá rozpačité a postrádají jevištní logiku (např. „komický výstup“ Jojo na štaflích či poškozená cedule aj.). Soubor v čele s režisérem nevyřešil a nezorganizoval dění na jevišti tak, aby bylo vždy přehledné v mizanscéně i v jednotlivých vztazích mezi postavami. Pokud soubor najde ještě síly tyto nedostatky odstranit, tak by to komedii **Pozor, natáčíme!** značně prospělo. Soubor na to má.

Mladá haluz Desná dostala svému názvu a razantně snížila při svém soutěžním představení věkový průměr přehlídky jak na jevišti, tak zejména ve vyprodaném hledišti. A nakonec i v tématu a v názvu hry. Uvedla **Dospělé dítě**, první z celé řady her, které píše od 80. let 20. století britská dramatička **Claire Dowie**. Ta se věnuje důsledně tématům genderové identity, se-

xuality, a především procesu dospívání, při kterém dochází k iniciaci a složité transformaci z dětské do dospělé osobnosti, kdy mladý člověk hledá své místo ve světě kolem sebe. Stejně tak se těmto tématům věnuje *Dospělé dítě*, hra, která obdržela mnoho ocenění a je napsána jako monodrama. Režisérka Petra Frydrychová hru nejen velmi přehledně dramaturgicky vyložila, ale odvážně upravila původní monodrama do dialogu pro dvě velmi mladé herečky s podtitulem *Monodrama ve dvou*. Herečky Anna Holcová a Lucie Víravová za vydatné pomoci režisérky suverénně překonaly všechny nástrahy předlohy, dobře vystihly proměny nálad, které jsou v jejich podání křehké, ale i dobře čitelné. Skvěle využívají i kostým a všechny atributy s tím spojené, včetně jediného scénického objektu – bílého mnohafunkčního prostěradla. V hledišti soutěžního představení byla většina mužů ve věku zhruba od 16 do 19 let. Sotva začalo představení, bylo zřejmé, že je téma oslovilo a jevištní tvar strhl. A nejen je. To mluví samo za sebe. **DS Vojan – Mladá haluz Desná** předvedl jeden z dalších divadelních vrcholů vysoké přehlídky.

Divadlo Prkno Veverská Bítýška přivezlo do Vysokého inscenaci s názvem *Tři banánové krabice*, v režii Evy Petrželové, která se pokusila o vlastní úpravu jedné z povídek **Stephena Leacocka** z knihy *Literární poklesky*, a sice *Guvernantka Gertruda aneb Srdce sedmnáctileté sirotky*. Divadlo Prkno zvolilo výše zmíněnou povídku jako základ své inscenace především proto, že chtělo vzdát poctu svému režisérovi Pavlu Vašíčkovi, který hru v roce 2004 s tímto souborem nastudoval. Inscenace stojí na

bedrech tří šikovných hereček. Dvě z nich začaly Leacockův parodicky pojatý příběh vyprávět své třetí kamarádce, která se ocitla v těžké životní situaci. Snaží se jí z této situace vymanit, k čemuž využívají divadelní postupy, které známe z dramatické výchovy, a tím vytvářejí k povídce Guvernantky Gertrudy paralelní příběh ze současnosti. Bohužel, tyto postupy, alespoň při soutěžním představení, nepůsobily věrohodně ani nápaditě a spíše vyzněly monotematicky a nezábavně. Nezbyvá nám, než popřát sympatickým herečkám i paní režisérce, aby se příště jejich produkci dařilo lépe.

Ostřílená česká autorská dvojice **Michaela Doleželová a Roman Vencel** se prezentovala na letošním KDP hned dvěma tituly v provedení dvou různých ochotnických souborů. Jedním z nich je **DS MKZ Horšovský Týn**, který přivezl komediálně laděnou hru pro tři ženy *Královny*. Stejně jako všechny jejich vydařené tituly, i tento hýří vtipnými dialogy, „hláškami“ a skvělými gagy. Ve výchozí pozici svede porucha vody v lázeňském komplexu do jednoho pokoje tři ženy, které jinak nemají absolutně nic společného. Samotný příběh „baka-lářského střihu“, už od začátku lehce předvídatelný, není nejsil-

nější stránkou této předlohy. Co mu však nechybí, je množství zdařilých slovních i situačních vtipů a při správném načasování a přesných pointách vyvolává právem salvy smíchu. Sabina Štechová jako Eliška, Božena

Kocandová jako Johana a Miloslava Baxová jako Zita se zhostily svých rolí s entusiasmem a z jeviště je zcela patrné, že je takovýto způsob hraní baví a že si ho užívají, což se pozitivně odráží i v hledišti. Po lehce rozpačitém začátku a zejména po nástupu výtečné nejmladší kolegyně v roli slepé Elišky nastolily všechny tři herečky optimální souhru a dostavila se žádoucí, a přitom nepodbízivá komunikace s hledištěm. Na dobře vystavěných situacích a vztazích jednotlivých postav má nemalý podíl režisérka Hana Žáková (která je zároveň autorkou úpravy textu). Za zmínku rozhodně stojí pečlivě a důsledně propracované jednání slepé Elišky, jejíž chování i jednání vyznívalo na jevišti naprosto uvěřitelně. Je škoda, že samotná textová předloha dějových linek jednotlivých postav vykazuje, především v závěru, znaky banality, předvídatelnosti a ničím nepřekvapí. Jinak bychom mohli mluvit o perfektní inscenaci.

Petr Zelenka je jedním z nejosobitějších, ale také nejkontroverznějších současných českých filmových a televizních scénáristů a režisérů a také dramatiků. Libuje si v bizarnostech a ve své hře *Dabing Street* to plně uplatňuje. Vytváří tak na pozadí úpadku jednoho českého dabingového studia 90. let pa-noptikum sebedestruktivních postav, jejichž plané naděje a sny jsou jimi realizovány zcela mylnými cestami a vedou do ob-ludných rozměrů sebezničení. Vypadá to, že jde o černou komedii s prvky coolness dramatiky, ale za onou komediálností je skryto o mnoho více, neboť autor ironizuje i myšlenky, které nám on sám předkládá a při bližším pohledu jde vlastně o autentickou existenciální výpověď.

Před nováčkem vysoké přehlídky, **DS Haleny Halenkovic**, se tak ocitl velmi těžký úkol. Při realizaci hry *Dabing Street* je nutné nenápadně skládat postupnou sebedestrukci všech postav, a to mimo jiné striktním postižením příčin a následků. Neboť postavy se postupně dostávají do bludného kruhu, ze kterého není úniku. Vyžaduje to mimo jiné velmi přehledné režijní vedení všech složek a především výběr takových hereckých výrazových prostředků, které by se uvěřitelně utkaly s množstvím paradoxů, sarkasmů, ironie a sebeironie, ve kterých mimo jiné spočívá i záludnost Zelenkovy předlohy. Tu se podařilo souboru zdolat především ve druhé polovině inscenace, kdy jsou všechny vyjmenované symptomy už i díky samotné předloze daleko čitelnější a patrnější než v polovině první. Má na tom svou zásluhu i režijní vedení Marcely Palúchové, která se zároveň představila ve dvou rolích. Pojímá totiž své výstupy partnerky i matky naprosto věcně a racionálně a o to víc vyniká onen paradox a ironie jejího sdělení. Stejně tak zdařile vyznívá i postava Karla (v podání Filipa Navrátila), především ve svém výstupu o tatínkovi a jeho sbírce pornokazet. Ostatní podávají také velmi solidní výkony, ale u nich občas převládají emoce nad věcností a tím oslabují plnohodnotné vyznění svých partů. Divadelnímu souboru Haleny Halenkovic je nutné, podle mého názoru, vzdát hold za to, že se nebál utkat s předlohou tak nejednoznačnou, jako je *Dabing Street*, a že se de facto vydal do zatím neprobádaných vod moderní dramatiky na ochotnickém poli dosud nevídané.

Druhou avizovanou původní českou komedii **Michaely Doleželové a Romana Vencle** jsme mohli zhlédnout ve čtvrtek, tentokrát to byla asi jejich nejzdařilejší situační komedie *Když se zhasne* z roku 2011 v podání **DS Zdobničan Vamberk**. Příběh pojednává o vánočním večírku, který se mění v rozvodové bitevní pole a slibuje zábavu od první do poslední minuty. Hlavními hrdi-

ny jsou Trevor a Nina, manželé z vyšší newyorské společnosti. Jejich manželství však nelze pokládat za ideální a může za to mimo jiné i předmanželská smlouva, v níž stojí, že ten z manželů, který podá návrh na rozvod, přijde o veškerý majetek, který tak automaticky připadne tomu druhému. Jsou Vánoce a Trevor s Ninou pořádají svůj tradiční večírek, jedinými pozvanými hos-

ty jsou poněkud výstřední manželé Imelda a Artur. Na první pohled se zdá, že půjde o nudnou párty, jenže to by předmanželská smlouva nesměla obsahovat dodatek: ten z manželů, který prokáže tomu druhému nevěru, může požádat o rozvod a získá všechny majetek. Jde vlastně o jednoduchou jevištní anekdotu s potenciálem oslovit široké spektrum publika, a pokud by byla dobře jevištně realizována, diváci by se mohli smát od začátku do konce. K takové realizaci ovšem v případě inscenace Zdobničanů bohužel plně nedochází. Inscenátoři sice přehledně převyprávějí jednoduchý příběh nesený textem hry, ale ve většině případů jde, bohužel, jen o reprodukci textu na jevišti. Herci pak sdělují text, ale už nikoli téma postav hry založené na jevištním zpracování motivací k dramatickému komediálnímu jednání. Režii Petra Barvínka, který si zároveň zahrál roli Trevora, chybělo potřebné rozehrávání komediálních situa-

cí, mj. i prostřednictvím hereckého komentáře. Jednoduchý a předvídatelný děj frašky se tak stával poměrně plochým. Hry Doleželové a Vencle jsou založeny na výrazných typech, které je potřeba hned na začátku hry jasně stanovit a následně tuto charakteristiku důsledně dodržovat a vtipně a nápaditě ji aplikovat ve všech dalších situacích. To se ze čtyř protagonistů suverénně nejlépe podařilo Oldřichu Plašilovi v roli Artura. Jde o strhující komediální výkon, založený na opakujících se intonačních křivkách roztržitého profesora historie, silně znervózněného svěřeným úkolem svěst kamarádovu manželku. *Když se zhasne* je čistou fraškou. Pokud se nehraje v rychlém tempu a herci nezvládají časování point, hra se začne rychle rozpadat a bez toho se nemůže stát jevištní zázrak strhující komedie. Přejeme, aby se velmi sympatickému DS Zdobničanů tento zázrak příště podařil.

Soutěžní část KDP uzavřelo v pátek večer **Divadlo Stodola, momentálně z Blažovic** (nedávno ještě Sívce) pozoruhodnou hrou **Přemysla Ruta** s názvem *Sen*. Předloha není úplně jednoduchá, prolíná se v ní několik rovin. Hraje se o tom, jak se člověk setká se svou iluzí a zároveň v jednom okamžiku i s deziluzí. Základní groteskní syžet předstíraného krváku je zároveň hrou zábavnou, ale i provokující,

s prvky absurdity, poskytuje realizátorům prostor pro fantazii a pohrávání si s tématy. Důležitou složkou je používaný poetický jazyk (původně ji Rut napsal pro rozhlas) s prvky dadaismu, surrealismu, pracuje s paradoxy, a to nejen slovními. Od realizátorů je to krok do značně rozbouřených dramaturgických vod a nemusí, ani nemůže, oslovit každého a také každý mu nemusí porozumět. Podle mého názoru je nutné, aby režie vedla, pokud možno alespoň částečně srozumitelnou linku toho, co je realita a co je sen, a navíc sen které dramatické postavy. Režisér Jan Říha pustil otěže své fantazie naplno. A to ve všech inscenačních složkách, včetně té herecké. Musí však počítat s tím, že u takového počínu nemůže stát divák stranou. Chce to totiž také naprosto přesně tematizované vedení herců, což se v inscenaci divadla Stodola ne vždy daří. Nejzdařilejší z tohoto úhlu pohledu je jednoznačně výkon Juraje Hádera v roli Hynka. Soubor musí počítat s tím, že si inscenace svého diváka najde, ale také s tím, že část diváků přijme inscenaci s neporozuměním. V každém případě patří Divadlu Stodola díky za nahlédnutí do neprobádaných vod české dramatiky.

Je velmi potěšitelné, jak již bylo řečeno, že letošní ročník Krakonošova divadelního podzimu se nenesl v zásadě jen ve znamení komedií, ale že se zde objevilo daleko širší žánrové spektrum, a to, podle mého názoru, dává přehlídce ještě větší prestiž a atraktivitu. A je ještě více potěšitelné, že ne prvotně komediální tituly přinesly i značnou divadelní kvalitu a patřily z divadelního hlediska k tomu nejlepšímu, co zde bylo letos k vidění. Ony ryzí komedie zde byly zastoupeny v menšině, což je vlastně fenomén, který se zde objevil po x letech a paradoxně všem třem ryzím komediím dodal důležitosti v celkové skladbě. A dalším potěšitelným faktem je skutečnost, že všechny tři komediální předlohy patří rozhodně k těm kvalitnějším, které se na českých jevištích objevují. Letošní ročník patřil bezesporu k těm nej-

zdařilejším za poslední roky, neboť minimálně polovina soutěžních představení vykazala nadprůměrnou divadelní kvalitu, což na amatérských přehlídkách nebývá pravidlem, a pevně věříme, že tento trend bude pokračovat i nadále. Bylo by to jenom ku prospěchu.

O všech soutěžních představeních i o tématech obecnějšího rázu jsme se soubory i diváky diskutovali každé dopoledne na rozborových seminářích. Snažili jsme se upřímně a poctivě pojmenovat přednosti i nedostatky jednotlivých inscenací a v obou případech hlavně odpovědět, podle našich divadelních zkušeností, na otázku, proč tomu tak je. Myslím, že všechny rozborové semináře probíhaly konstruktivně a vstřícně a že si z nich mohl ten, kdo chtěl, odnést mnoho inspirativních poznatků. Bylo to i díky mým kolegům v lektorském sboru, který tvořili Eva Kodešová, Luděk Horák, Petr Kolínský, Petr Jan Svoboda a tajemník Ondřej Benda. Dopolední diskuse obohatili svými postřehy a podněty i účastníci se-

mináře KDP pod vedením Tomáše Čivrného a Vladky Kodouškové a příjemnou oázou byly i názory KDP mladým.

V odpoledních hodinách pak probíhal seminář – dílna SČDO s Vladislavem Kracíkem a Jaromírem Kejzlarem a také praktická část KDP mladým pod vedením lektorů Marcely Plíhalové a Petra Theodora Pidrmána. Ti ve středu odpoledne zakončili svůj seminář milou a vynalézavě rozvedenou jevištní etudou pod názvem *Dokonalost*.

Každodenní aktuality festiva-

lového týdne přinášel tradiční *Větrník*, jehož redakční tým tvořili Jana Fričová, Lukáš Frydrych, Josef Hejral, Magda Králová a fotograf Ivo Mičkal.

A dovolte mi poděkovat za nás za všechny přípravnému výboru KDP v čele se Svatavou Hejralovou a členům Divadelního spolku Krakonoš mimo jiné i za to, jak se o nás po celou dobu s velkou péčí a vstřícností starali.

56. ročník Krakonošova divadelního podzimu dnes končí. Stále a znovu opakují, že se na této přehlídce dostává ochotníkům toho největšího společenského uznání ze všech podobných divadelních klání, kterých jsem se zúčastnil a že jich není málo. Vážme si toho a chraňme si to. Pokud vím, tak se od příštího 57. ročníku rozšiřuje počet souborů, které se tohoto klání mohou účastnit, a to o sídla s vyšším počtem obyvatel než dosud (limit se nově stanovuje na 6000 obyvatel). Pevně věřím, že se tím může posílit prestiž Krakonošova divadelního podzimu coby jedné z Mekk ochotnických divadelníků tvořících na půdorysu klasického tradičního činoherního divadla.

A dovolte mi ještě jedno zamýšlení. Je zřejmé, že naše společnost je dnes rozdělena a mezi některými skupinami byly vykopány možná i záměrně hluboké příkopy. Bohužel se tento fenomén projevuje i ve světě některých divadelníků, část těch ochotnických nevyjímaje. Polemika je zde vydávána za konfrontaci, argumenty za urážky, tolerance, vstřícnost a pokora za slabosti. Přitom si lidé před více než dvěma a půl tisíci lety vymysleli divadlo, kde by se mohli společně setkávat, a naopak svá společenství posilovat a propojovat, ne rozdělovat. Tak tomu bylo po celou dobu až do nedávných dnů. Pojďme se všichni pokusit naplnit slova toho nejpovolanějšího – Václava Havla: „Mluvíme o nutnosti daleko důrazněji než dosud odkrývat a pojmenovávat to, co nás spojuje, než to, co nás rozděluje.“ Krakonošův divadelní podzim dokazuje, že to jde.

Milan Schejbal

Závěrečné slovo předsedkyně SČDO – vyhlášovatele KDP

Vážení divadelní přátelé,

56. ročník Krakonošova divadelního podzimu se pomalu chýlí ke konci, zazní poslední blahopřání,

poslední pozdravy, poslední přípitky, zavře se opona a...? A budeme se připravovat na ten 57. ročník! Už teď se těším, jaká představení se po republice objeví, které soubory zde za rok přivítáme. Letos jsme si všechna užili náležitě! Z postupových přehlídek vzešlo 5 nominací a celkem 9 doporučení. Z těch doporučených programová rada vybrala 5 představení, takže jsme viděli celkem 10 soutěžních představení. A troufám si říci, že skvělých představení! Ano, asi bychom našli rezervy v režijní, scénografické či herecké práci, ale ty se najdou vždy. Jde o to, že všechna představení byla odehrána s plným nasazením a s touhou být ti nejlepší. A to se povedlo. Všichni jste nejlepší! A nejde o to, zda má někdo jednu nebo více cen, jde o to, že jste tady na těch prknech nechali kousek sebe a divák to ví.

A přijde zase. A o to nám všem přece jde.

Soutěžní představení bdělým okem sledoval lektorský sbor v čele s režisérem a pedagogem Milanem Schejbalem. Dalšími členy byli dramaturg Luděk Horký, herectví zastupoval Petr Jan Svoboda, scénografii Petr Kolínský a celou sestavu skvěle doplňovala herečka, lektorka a velký znalec ochotnických poměrů Eva Kodešová. Tajemníkem poroty pak byl Ondřej Benda. Všem děkuji za podnětné rady a připomínky.

Kromě soutěžních předsta-

vení korupčního spolku Vobskočák s představením *Camikadze* a na závěr celé přehlídky hosta z Lomnice nad Popelkou s muzikálem *Balada pro banditu*. Včera jsme si užili defilé Pohárku monologů a dialogů, který byl složen z nejlepších výstupů na národní přehlídce ve Velké Bystřici. A nesmím zapomenout ani na skvělou Zuzanu Slavíkovou, se kterou vedl na nedělní besedě příjemný rozhovor Milan Schejbal a doplňoval ho Miroslav Král. A kdo si chtěl malinko oddychnout od divadla, tak jistě navštívil stře-
deční kon-

vení jsme zhlédli ještě nesoutěžní pohádku, nočníkové předsta-

cert skupiny Pavel Kaiser Band.

Ale přehlídka nejsou jen a jen divadelní představení! Patří k ní samozřejmě i vzdělávací část. Tu kromě dopoledních rozborových seminářů doplňovaly hned tři další kurzy. Byla to dílna Svazu českých divadelních ochotníků, kterou vedl Vladislav Kracík a organizačně ji zajišťoval Jaromír Kejzlar. Tentokrát bylo téma Dialog v čase a prostor – prostor a čas v dialogu. Šlo hlavně o přenesení dialogu z textové formy na jeviště.

Dalším seminářem bylo KDP mladým, kam si Honza Hejral opět pozval lektory Petra Theodora Pidrmána a Marcelu

Plíhalovou. Příspěvky mladých frekventantů byly osvěžujícím přínosem pro dopolední rozbory a jejich závěrečné vystoupení nemělo chybu. A nesmím zapomenout ještě na Půdičku, která letos pod novým lektorským vedením Tomáše Čivrného nabrala nový směr a konstruktivní rozbory jed-

a proto se o elektronickou formu *Větrníku* i o celé webové stránky KDP staral Ondřej Vaverka.

Slovo dostali i diváci, kteří své dojmy z představení mohli vyjádřit hned po představení vhozením žetonu do příslušné nádoby. Žetony jim zodpovědně rozdával Láda a Olinka. Divák

notlivých představení měly vysokou úroveň. Všem zmíněným lektorům děkuji za odborný přínos, který si tato národní přehlídka zcela jistě zaslouží.

Součástí přehlídky byla i výstava na městském úřadě a zde na půdičce, která byla samozřejmě spojená s krásným výročím – 100 let budovy divadla.

Další velmi důležitou výstavou byla přehlídka nositelů Zlatého odznaku J. K. Tyla. Letos pořadatelé místo panelů s fotkami zvolili monitor obrazovky a byl to velice dobrý nápad, neboť se k prohlídce oceněných dostalo daleko více lidí. A navíc přehled těchto významných divadelníků vyšel i ve *Větrníku*.

Ano, přesně v tom skvělém *Větrníku*, který denně přinášel ty nejčerstvější zprávy. O ten se staral pružný tým složený z Jany Fričové a Lukáše Frydrycha, korektury patřily Magdě Králové, kresbami jej zkrášloval Petr Kolínský, technické zpracování zajišťoval Josef Hejral a každý výtisk doplňovaly zajímavé fotografie Ivo Mičkala. Samozřejmě, že dnes už nestačí jen tištěné informace,

mohl být velmi spokojen, méně spokojen anebo nespokojen. A s radostí musím říci, že těch nespokojených bylo velmi, velmi

poskrovnu.

Začínám být trochu nervózní z toho, jak dlouho tu už mluvím, a ještě jsem se nedostala k řadě významných událostí a rituálů, které se během přehlídky udály. Tak tedy více stručně.

Po uvítání na místním úřadu měl uvítací řeč jako každý rok náš milý Krakonoš a po něm soubor přivítali zástupci přípravného výboru a Svazu českých divadelních ochotníků. Vítání bylo provázeno bohatým programem, tančili nám tu Vrabčáci i Poupata a hrála dechovka Táboranka Jiřího Jíny. A kdo se vítal, musel se samozřejmě i loučit. A tak se kromě zástupců přípravného výboru, SČDO a starosty spolku Krakonoš Honzy Pohanky denně s písní „Tam na horách“ loučil Honzík a Zdenička, k dobré náladě přispěli vypravěči poudaček Martin a Milča a korunu tomu vždy nasadil prezident Vobskočáku Standa Mareš s originálními dárky. Na závěr jsme si všichni „zakokerhali“ s kuchyňkou „Ať žijou Nemráti“.

A pak už měl soubor poslední úkol, a to oběhnout 3x kostel, aby se do Vysokého zase vrátil. A jak se tak na vás dívám, ono to funguje!

V průběhu přehlídky jsme měli i řadu hostů – z Ministerstva kultury, z Národního institutu kultury, z Libereckého kraje, přivítali jsme i sponzory a zástupce

oblastních přehlídek.

A to jsem ještě nezmínila všechny ty, kdo se o vás, tedy o nás, starali! Bezpečnost obstarával Sbor dobrovolných hasičů, souborům plnili přání možná i nemožná naši skvělí technici, o naše žaludky se starala neúnav-

ná kuchyňka s mňamozním bonusem ve formě neskutečně lahodných dortů od Zdeňka Tokára. Všem velice děkuji a ještě i řadě dalších! Děvčatům z informačního centra, hospodářce, uvaděčkám, hosteskám, ubytovatelům, šatnářům, pokladním... No prostě všem, kdo se na organizaci této skvělé přehlídky podíleli. A to číslo je vskutku neuvěřitelné! Staralo se o nás celkem 89 dobrovolných nadšenců!

Říkala jsem to již při slavnostním zahájení, ale musím to znovu zopakovat. My, jako Svaz českých divadelních ochotníků, jsme na tuto přehlídku nevýslovně hrdí a litujeme každého, kdo sem nemůže přijet a užít si to s námi naplno!

Ale stejně mi dovolu, abych z tohoto místa ještě extra vysekla poklonu osobě, která je tou největší srdcačkou a která žije touto přehlídkou celou svou duší. Jen

díky ní vše tak dokonale klapě, neboť kolem sebe dokázala shromáždit skvělý tým lidí! Takže poděkování patří nejen celému přípravnému výboru, spolku Krakonoš, Občanskému sdružení Větrov, ale především ředitelce přehlídky Svatce Hejralové!

Na závěr mi tedy dovolu, abych prohlásila 56. národní přehlídku venkovských divadelních souborů za ukončenou. Ale neloučíme se, to v žádném případě! Já pevně doufám, že se budeme potkávat i během celého roku a že si vzájemně najdeme čas podpořit i jiná představení, než je jen to naše. A dalším skvělým setkáním jsou různé semináře, kde načerpáte nejen divadelní vědomosti, ale potkáte se s řadou lidí naladěných na stejnou strunu. A to mi věřte, to není málo! A až ten rok uběhne, tak se potkáme zase tady v milém divadle Krakonoš na 57. ročníku. Tak diáře ven a pište si! Krakonošův divadelní podzim v roce 2026 se bude konat od 9. do 18. října!

Přeji vám krásný zbytek večera a šťastnou cestu domů!

Na návrh odborné poroty 56. Národní přehlídky venkovských divadelních souborů
ve Vysokém nad Jizerou Krakonošův divadelní podzim 2025 jsou udělena tato čestná uznání:

Metoději M. Bartoňovi, DS Krakonoš, Vysoké nad Jizerou **za herectví**
v inscenaci Karla Čapka *R.U.R.*

Miroslavě Tótové, divadlo BLIC, Ostrožská Nová Ves **za roli Marie-Louisy**
v inscenaci Marca Camolettiho *Na správné adrese*

Ivanu Helmichovi, divadlo BLIC, Ostrožská Nová Ves **za roli Bernarda**
v inscenaci Marca Camolettiho *Na správné adrese*

Kamile Nekolové, divadlo BLIC, Ostrožská Nová Ves **za roli Jeanine**
v inscenaci Marca Camolettiho *Na správné adrese*

Kláře Hrachovské, divadlo BLIC, Ostrožská Nová Ves **za kostýmy**
v inscenaci Marca Camolettiho *Na správné adrese*

Martinu Moučkovi, DS teaTrum, Velké Opatovice **za roli Babbastina**
v inscenaci Patricka Haudecoeura a Géralda Sibleyrase *Pozor, natáčíme!*

Jakubu Říkovskému, DS teaTrum, Velké Opatovice **za roli Mariana**
v inscenaci Patricka Haudecoeura a Géralda Sibleyrase *Pozor, natáčíme!*

Divadlu Prkno z.s., Divadlo Prkno, Veverská Bítýška **za hereckou souhru**
v inscenaci Stephena Leacocka a Jaroslavy Rozsypalové-Vykoupilové *Tři banánové krabice*

Miloslavě Baxové, DS MKZ Horšovský Týn **za roli Zity**
v inscenaci Michaely Doleželové a Romana Vencla *Královny*

Haně Žákové, DS MKZ Horšovský Týn **za režii a úpravu**
inscenace Michaely Doleželové a Romana Vencla *Královny*

Marcele Palúchové, DS Haleny, Halenkovice **za režii**
inscenace Petra Zelenky *Dabing Street*

DS Haleny, Halenkovice, DS Haleny, Halenkovice **za inscenaci**
Petra Zelenky *Dabing Street*

DS Haleny, Halenkovice, DS Haleny, Halenkovice **za dramaturgii**
inscenace Petra Zelenky *Dabing Street*

DS Haleny, Halenkovice, DS Haleny, Halenkovice
za scénu a kostýmy v inscenaci Petra Zelenky *Dabing Street*

Janu Říhovi, Divadlo Stodola, Blažkovice **za režii**
inscenace Přemysla Ruta *Sen*

Nikole Háderové, Divadlo Stodola, Blažovice **za roli Jiřiny**
v inscenaci Přemysla Ruta *Sen*

Divadlu Stodola, Divadlo Stodola, Blažovice **za dramaturgický výběr textu**
inscenace Přemysla Ruta *Sen*

Na návrh odborné poroty 56. Národní přehlídky venkovských divadelních souborů
ve Vysokém nad Jizerou Krakonošův divadelní podzim 2025 jsou uděleny tyto ceny:

DS Krakonoš DS Krakonoš, Vysoké nad Jizerou **za režijně-scénografické řešení**
inscenace Karla Čapka *R.U.R.*

Tomáši Hellmuthovi DS Krakonoš, Vysoké nad Jizerou **za herectví**
v inscenaci Karla Čapka *R.U.R.*

Martinu Hnykovi DS Krakonoš, Vysoké nad Jizerou **za herectví**
v inscenaci Karla Čapka *R.U.R.*

DS Krakonoš DS Krakonoš, Vysoké nad Jizerou **za inscenaci**
Karla Čapka *R.U.R.*

Petře Maťákové Rádobydivadlo, Klapý **za roli Roxany**
v inscenaci Marcina Szczygielského *Skořápka*

Gabriele Pojerové Rádobydivadlo, Klapý **za scénu a kostýmy**
v inscenaci Marcina Szczygielského *Skořápka*

Rádobydivadlu Klapý Rádobydivadlo, Klapý za inscenaci

Marcina Szczygielského *Skořápka*

Martině Ondrové DS teaTrum, Velké Opatovice za roli **Rose**

v inscenaci Patricka Haudecoeuera a Géralda Sibleyrase *Pozor, natáčíme!*

Anně Holcové DS VOJAN Desná – Mladá haluz, Desná za herectví

v inscenaci Claire Dowie *Dospělé dítě*

Lucii Víravové DS VOJAN Desná – Mladá haluz, Desná za herectví

v inscenaci Claire Dowie *Dospělé dítě*

Petře Frydrychové DS VOJAN Desná – Mladá haluz, Desná za režii a úpravu textu

v inscenaci Claire Dowie *Dospělé dítě*

Sabině Štechové DS MKZ, Horšovský Týn za roli **Elišky**

v inscenaci Michaely Doleželové a Romana Vencla *Královny*

Marcele Palúchové DS Haleny, Halenkovice za herectví

v inscenaci Petra Zelenky *Dabing Street*

Filipu Navrátilovi DS Haleny, Halenkovice za roli **Karla**

v inscenaci Petra Zelenky *Dabing Street*

Juraji Háderovi Divadlo Stodola, Blažovice za roli **Hynka**

v inscenaci Přemysla Ruta *Sen*

Ondřeji Buchtovi Divadlo Stodola, Blažovice za scénografii

inscenace Přemysla Ruta *Sen*

Divadlu Stodola Divadlo Stodola, Blažovice za kostýmy

v inscenaci Přemysla Ruta *Sen*

CENA Dušana Zakopala

Boženě Kocanové DS MKZ, Horšovský Týn za roli **Johany**

v inscenaci Michaely Doleželové a Romana Vencla *Královny*

CENA diváka

Baladě pro banditu J. K. Tyl Lomnice nad Popelkou

za inscenaci Milana Uhdeho a Miloše Štědrone *Balada pro banditu*

CENA za nejlepší mužský herecký výkon

Oldřichu Plašilovi DS Zdobničan, Vamberk za roli **Artura**

v inscenaci Michaely Doleželové a Romana Vencla *Když se zhasne*

CENA za nejlepší ženský herecký výkon

Lence Šťastné Rádobydivadlo, Klapý za roli **Haliny**

v inscenaci Marcina Szczygielského *Skořápka*

**Na návrh odborné poroty 56. Národní přehlídky venkovských divadelních souborů
ve Vysokém nad Jizerou Krakonošův divadelní podzim 2025
KDP doporučuje do programu Jiráskova Hronova 2026**

hru Karla Čapka *R.U.R.* v provedení DS Krakonoš, Vysoké nad Jizerou

hru Marcina Szczygielského *Skořápka* v provedení Rádobydivadla Klapý

hru Claire Dowie *Dospělé dítě* v provedení DS Vojan Desná – Mladá haluz

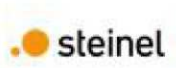
Ceny do soutěže věnovali:

Lena Mlejnková, Boliya Vysoké, Vladimír Altán Mátl, Dušan Zakopal, Jizerská oblast SČDO, Lenka Richterová, Občanské sdružení Větrov, DS Krakonoš, SČDO, Vobskočák, COMEWO 2x, Norma Houdková 2x, Standa Mareš, město Vysoké nad Jizerou 2x, Veronika Šindelářová 3x, Artama.

Hlasování diváků

R.U.R. 91,80 | Na správné adrese 90,30 | Skořápka 94,48 | Andulka a loupežníci 96,2
Pozor, natáčíme! 88,25 | Dospělé dítě 96,55 | Tři banánové krabice 52,65 | Královny 98,97
Dabing Street 71,64 | Když se zhasne 93,27 | Sen 77,24 | Balada pro banditu 100,00

Větrník, zpravodaj 56. ročníku Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov.

Redakce Jana Fričová, Lukáš Frydrych, kresby Petr Kolínský, technické zpracování Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal, korektury Magda Králová. Tisk povolen MK ČR E 22952.